

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 361/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., trvale bytom B., prechodne B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 307/09 a jej prípisom z 20. septembra 2010 a namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 174/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2010 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 307/09 a jej prípisom z 20. septembra 2010 (ďalej aj „napadnutý prípis“) a namieta tiež porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 174/2008.

Zo sťažnosti a spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca žalobou podanou 5. augusta 2008 okresnému súdu domáhal vyslovenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Sťažovateľ podal 29. septembra 2008 okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, *„ktorým sa domáhal nariadiť prenajímateľovi vyššie uvedeného bytu povinnosť strpieť sťažovateľom nájom bytu v zmysle nájomnej zmluvy zo dňa 19. 05. 2008 a zdržať sa vypratania vecí sťažovateľa, to všetko do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 11 C 174/2008“*. Následne okresný súd návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol uznesením č. k. 11 C 174/08-36 zo 17. októbra 2008, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd v Bratislave *„o odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil uznesením č. k. 14 Co/9/2009-75 zo dňa 9. februára 2009“*. Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol, že *„odvolací súd svoje rozhodnutie založil na fikcii neplatnosti nájomnej zmluvy o nájme bytu uzatvorenej medzi sťažovateľom a prenajímateľom dňa 19. 05. 2008. Z predmetnej nájomnej zmluvy doloženej do súdneho spisu odvolací súd usúdil, že v zmluve absentuje rozsah užívania bytu sťažovateľom a z dôvodu, že predmet a rozsah užívania bytu sú podstatnými náležitosťami nájomnej zmluvy ich absencia, respektíve nedostatky vo vymedzení, spôsobujú neplatnosť nájomnej zmluvy. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“*

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ podal dňa 04. 03. 2009 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania voči uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 14 Co/9/2009-75. Dôvod na podanie mimoriadneho dovolania sťažovateľ vidí v tom, že odvolací súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania pričom potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, ovšem svoje rozhodnutie založil na inom právnom základe ako prvostupňový súd. Sťažovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k novému právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, nemal možnosť predkladať dôkazy a tvrdiť skutočnosti na svoju obranu. Odvolací súd vyslovil v rozhodnutí o odvolaní fikciu neplatnosti zmluvy o nájme bytu, čím zasiahol do zásady dvojínštančnosti súdneho konania, pretože prvostupňový súd neplatnosť zmluvy o nájme bytu vôbec neposudzoval ani o jej neplatnosti nerozhodol. Zo súdneho spisu vyplýva, že prvostupňový súd platnosť zmluvy o nájme bytu nespochybňuje a vyvodzuje z nej práva, ktoré sťažovateľovi patria pri užívaní časti bytu. Sťažovateľ doložil k podnetu adresovanom Generálnej prokuratúre aj Prílohu č. 1 zmluvy o nájme bytu zo dňa 19. 05. 2008. Z predmetnej prílohy je bez akýchkoľvek pochybností zrejmý rozsah užívania bytu sťažovateľom, z čoho vyplýva nedôvodnosť záverov odvolacieho súdu o neplatnosti zmluvy o nájme bytu.

Z poverenia Generálnej prokuratúry preskúmala sťažovateľov podnet na podanie mimoriadneho dovolania Krajská prokuratúra B., pričom žiadne opatrenia neprijala. Krajská prokuratúra B. informovala sťažovateľa o vybavení podnetu písomnosťou Kc 78/09-7 zo dňa 27. 04. 2009. Vo vybavení podnetu konštatuje, že danosť práv sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia nebola osvedčená, pričom nie je potrebné upraviť pomery účastníkov pre okolnosť vyplývajúcu zo znenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Svoj názor prokuratúra založila na tej skutočnosti, že sťažovateľ spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia založil do spisu len zmluvu o nájme bytu zo dňa 19. 05. 2008 a nezaložil aj Prílohu č. 1 tejto zmluvy. Odvolací súd preto podľa názoru prokuratúry vychádzal pri rozhodnutí zo zistených skutočností (nemal k dispozícii Prílohu č. 1 zmluvy) a rozhodol, že podmienky na vydanie predbežného opatrenia v čase jeho rozhodovania splnené neboli.

Sťažovateľ sa žiadosťou o preskúmanie postupu Krajskej prokuratúry B. Kc 78/09-7 obrátil na Generálnu prokuratúru. V opakovanej žiadosti sa sťažovateľ domáhal podania mimoriadneho dovolania. Dôvody zamietnutia podnetu na podanie mimoriadneho

dovolania uvádzané vo vybavení podnetu Krajskou prokuratúrou sťažovateľ považuje za chybné závery. Nepredloženie Prílohy č. 1 zmluvy o nájme bytu nemôže byť relevantným dôvodom na neposkytnutie ochrany porušovania práva sťažovateľa, vyplývajúceho mu z ustanovenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V zmluve o nájme bytu zo dňa 19. 05. 2008 je na Prílohu č. 1 odvolávka a to v čl. II bod 2 a bod 3. Sťažovateľ nemal dôvod predkladať prvostupňovému súdu Prílohu č. 1 zmluvy a už vôbec nie predkladať ju odvolaciemu súdu. Platnosť zmluvy o nájme bytu ako už sťažovateľ uviedol nebola prvostupňovým súdom spochybnená a odvolací súd vyslovil len fikciu jej neplatnosti za porušenia už v podaniach sťažovateľa vymedzených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Zákonným dôvodom na podanie mimoriadneho dovolania je teda porušenie §§ 221 ods. 2, 212 ods. 1 a nasl. ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Generálna prokuratúra SR vybavila opakovaný podnet sťažovateľa písomnosťou VI/2 Pz 307/09-8 zo dňa 13. júla 2009 tak, že neprijala žiadne opatrenia, keď konštatovala, že rozhodnutia súdov, ktoré sťažovateľ žiada napadnúť, sú vydané v súlade so zákonom.

Sťažovateľ podal na Generálnu prokuratúru ďalší opakovaný podnet, ktorým žiadal preskúmať rozhodnutie prokurátora Generálnej prokuratúry VI/2 Pz 307/09-8.

Listom zo dňa 27. 04. 2010 sťažovateľ žiadal o informáciu o vybavení svojho ďalšieho opakovaného podnetu zo dňa 27. 04. 2010.

Písomnosťou VI/2 Pz 307/09-12 zo dňa 20. septembra 2010 riaditeľ netrestného odboru Generálnej prokuratúry SR informoval sťažovateľa, že jeho podnet zo dňa 27. 04. 2010 nebol vybavovaný s poukazom na § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

Prvé pojednávanie vo veci samej bolo vykonané 15. 11. 2010 po podaní sťažnosti adresovanej predsedovi Okresného súdu Bratislava V, ktorý v odpovedi na sťažnosť na priesťahy v konaní konštatoval dôvodnosť sťažnosti. “

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo P. K., nar..., trvalo bytom B., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na spravodlivý súdny proces upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na verejné prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti bez zbytočných priesťahov a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným

dôkazom upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, základné právo na účinný opravný prostriedok pred národným orgánom upravené v čl. 13 Dohovoru postupom a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/ 2 Pz 307/09-12 zo dňa 20. 09. 2010 a konaním, ktoré mu predchádzalo boli porušené.

Okresnému súdu Bratislava V sa prikazuje konať vo veci plynulé bez porušovania základných práv sťažovateľa.

Vzhľadom na faktický a právny stav vo veci predbežného opatrenia, keď jeho nariadenie v reálnom čase už spätne nemôže zhojiť ujmu na práve a právom chránených záujmoch sťažovateľa premietajúcu sa do stavu nemožnosti užívať odo dňa 04. 11. 2008 časť bytu a vzhľadom na dlhodobú nečinnosť súdu vo veci samej sťažovateľ navrhuje priznať mu nemajetkovú ujmu v sume 3000 euro. Sťažovateľ navrhuje uložiť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky povinnosť nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 1.500 euro a uložiť Okresnému súdu Bratislava V povinnosť nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 1.500 euro a nahradiť štátu trovy konania pred Ústavným súdom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti môže ísť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (napr. IV. ÚS 62/08).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry a namieta tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 174/2008. Ústavný súd v nadväznosti na takto vymedzený petit preskúmal sťažnosť sťažovateľa.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“ alebo aj „zákon č. 153/2001 Z. z.“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení

dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Sťažovateľ formuluje proti postupu generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podania z 27. apríla 2010 na základe jeho žiadosti zo 14. septembra 2010 v zásade dve základné námietky.

1. K námietke sťažovateľa dotýkajúcej sa skutočnosti, že generálna prokuratúra sa jeho podaním z 27. apríla 2010 meritórne nezaoberala, pretože ho vyhodnotila ako „*d'alší opakovaný podnet*“ (t. j. v poradí už tretí).

Sťažovateľ bol prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 307/09-8 z 13. júla 2009, ktorým bol jeho v poradí druhý podnet, t. j. opakovaný, po meritórnom posúdení odložený, informovaný, že „*podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre d'alší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti*“. Generálna prokuratúra označila ako opakovaný podnet už podanie sťažovateľa z 26. mája 2009, pričom podanie sťažovateľa z 27. apríla 2010 adresované generálnej prokuratúre týkajúce sa opäť tej istej veci bolo v skutočnosti „*d'alším*“ opakovaným podnetom podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre. Z príslušného spisu generálnej prokuratúry vedeného pod sp. zn. VI/2 Pz 307/09 ústavný súd zistil, že pri posudzovaní obsahu opakovaného podnetu sťažovateľa z 26. mája 2009 a ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa z 27. apríla 2010 ide o podnety, ktoré sa týkajú tej istej veci a neobsahujú nové skutočnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

2. K námietke sťažovateľa k vecnému stanovisku (resp. právnomu názoru), ktoré zaujali orgány prokuratúry (tak krajská prokuratúra a tiež generálna prokuratúra) k jeho podaniam, t. j. skutočnosť, že ich nevybavili v súlade s jeho právnym názorom, čím podľa názoru sťažovateľa porušili jeho základné práva garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva garantované v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd posúdil v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vecnú stránku namietaného postupu generálnej prokuratúry.

2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať mimoriadne dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 Co 9/2009-75 z 9. februára 2009, keď podľa názoru sťažovateľa boli splnené podmienky na jeho podanie.

V prípise prokurátorky generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 307/09-8 z 13. júla 2009 sa uvádza: „*Generálna prokuratúra Slovenskej republiky na základe Vášho opakovaného podnetu preskúmala podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre zákonnosť vybavenia Vášho podnetu zo strany Krajskej prokuratúry v B. vedeného pod číslom konania Kc 78/09.*

Skutočnosti odôvodňujúce prijatie iného právneho záveru, než aký Vám bol oznámený listom Krajskej prokuratúry v B. zo dňa 27. apríla 2009 zistené neboli.

Po oboznámení sa s obsahom Vášho pôvodného podnetu, s obsahom opakovaného podnetu, ako aj preskúmaním na vec sa vyťahujúceho spisového materiálu Okresného súdu Bratislava V sp. zn 11C 174/08 bolo zistené, že rozhodnutia súdov, ktoré žiadate mimoriadnym dovolaním napadnúť, sú vydané v súlade so zákonom.

Podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. V danom prípade sa však o takýto prípad nejedná, nakoľko definitívnu ochranu práv a zákonom chránených záujmov zabezpečí až právoplatný rozsudok vo veci samej. Predbežné opatrenie má iba dočasnú povahu.

K dôvodom odloženia Vášho podnetu poukazujem zdôvodnenie obsiahnuté vo vybavení Vášho podnetu zo strany Krajskej prokuratúry v B. Záverom Vám oznamujem, že podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti.“

V prípise prokurátora generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 307/09-12 z 20. septembra 2010 sa uvádza: „K Vášmu prípisu zo 14. septembra 2010 oznamujem, že Váš ďalší opakovaný podnet z 27. apríla 2010 nebol vybavovaný s poukazom na § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 o prokuratúre.“

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení. Z uvedených procesných ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej

úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Pretože v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu č. k. 14 Co 9/2009-75 z 9. februára 2009 mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného – v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým prípisom generálnej prokuratúry – ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu alebo iného orgánu verejnej moci (v danom prípade stanoviska orgánov prokuratúry Slovenskej republiky) bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu alebo iného orgánu, ktorý je nositeľom verejnej moci (v danom prípade orgánov prokuratúry Slovenskej republiky), bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako dostatočne odôvodnené, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov a orgánov verejnej moci konajúcich v rámci a podľa im zákonom zverených kompetencií, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru

Ďalej sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal tou jej časťou, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (na verejné prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom) a práva podľa čl. 13 dohovoru (na účinný prostriedok nápravy)

napadnutým postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom č. k. VI/2 Pz 307/09-12 z 20. septembra 2010.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že generálna prokuratúra postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. Verejné prerokovanie vecí v prítomnosti sťažovateľa, ako aj možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom príslušná právna úprava v súvislosti s preskúmaním podnetov neustanovuje. Po preskúmaní zákonnosti postupu napadnutého orgánu verejnej moci (§ 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z.) prokurátor podávateľa podnetu v zákonom ustanovenej lehote len upovedomuje (§ 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z.), žiadne dokazovanie pri vybavovaní podnetu podávateľa sa nevykonáva, pretože mu to právna úprava neustanovuje; aj na jeho postup sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zo spisu generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 307/09 vyplýva, že prokuratúra posúdila opodstatnenosť podnetu sťažovateľa na základe vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 174/2008, ktorého postup sťažovateľ v podnete namietal.

To, že po posúdení všetkých okolností daného prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru a nestotožnila sa s očakávaniami a predstavami sťažovateľa, ešte neznamená, že mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru.

Vo vzťahu k uvedenému namietanému porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03), a preto ani napadnutý postup generálnej prokuratúry nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd ešte dodáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať

pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52, sťažnosť č. 9658/82, č. 9659/82). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Keďže ústavný súd nedospel k záveru o arbitrárnosti namietaného postupu generálnej prokuratúry ani jej prípisu z 20. septembra 2010 v súvislosti s označeným čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 13 dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 174/2008

Čo sa týka namietaných prietahov, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 174/2008, ktorý sťažovateľ označil za ďalšieho porušovateľa svojich práv, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd nariadil vo veci prvé pojednávanie na 15. november 2010 až po podaní jeho sťažnosti predsedovi okresného súdu, ktorý konštatoval jej dôvodnosť, a poukazuje na dlhodobé nekonanie súdu vo veci samej, ktoré prehĺbuje stav jeho právnej neistoty, a v nadväznosti na to žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.

V súvislosti s informáciou sťažovateľa, že okresný súd nariadil pojednávanie vo veci samej po podaní sťažnosti predsedovi okresného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ústavný súd konštatoval, že podanie tejto sťažnosti sa v okolnostiach danej veci prejavilo ako účinný prostriedok ochrany práv sťažovateľa v označenom konaní okresného súdu, ktorú mal sťažovateľ „k dispozícii“ podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti preto zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd sa nezaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľa (prikázať okresnému súdu vo veci konať, priznať nemajetkovú ujmu), pretože o tomto môže ústavný súd rozhodnúť až po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a po rozhodnutí o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 174/2008 zistil, že o návrhu sťažovateľa okresný súd už rozhodol rozsudkom z 15. marca 2011 tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal a vec je t. č. na Krajskom súde v Bratislave vedená pod sp. zn. 14 Co/239/240/2011 z dôvodu rozhodnutia o odvolaní.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011